

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagós)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50 — ESTRANGER, 2,50 pessetes

Setè aniversari

Avui fa set anys de la proclamació de la dictadura a Espanya pel General Primo de Rivera. Set anys!... Poca cosa, comparada amb la infinitat del temps; molta cosa, davant de ço que la vida d'una generació pot representar.

No obstant, és tan viu en els espanyols el record de la dictadura i de les seves arbitrietats; foren tan greus els seus errors i tan malignes les seves atzagaiades, que avui, nou mesos després de desapareguda la que implantà aquell general, Espanya segueix vivint anormalment, intervinguda i mitjançada la vida política i social. Hom

no ha volgut, hom no ha pogut, restablir del tot l'imperi de la llei, i retornar la normalitat a la vida ciutadana. I això, per què?

¿Per un balanç de l'obra de la Dictadura? Per què? El balanç és fet, partida per partida, en la consciència de cada un de nosaltres. Al fons dels nostres cors portem la ferida moral que la dictadura ens causà. Com a poble, com a ciutat del món civilitzat, ens llevà l'honor. I quan l'honor ens fou llevat, els nostres tresors materials ens foren arravatats i espargits en orgies i en favors inconfessables; i la Hisenda pública, que també és nostra, perquè és de tots, fou així mateix violada i arruinada, i repartida com un botí de conquesta. Aquells braus

minyons ho feren tan malament, que no podien fer-ho pitjor. Només continuant en el poder podien arribar a la desfeta irreparable del nostre patrimoni moral i material.

Tot això, però, ja és aigua passada. Ja comença a fer pudor d'estantís. Cal no oblidar-ho, és cert; però ara ens interessa també, i no poc, mirar endavant; perquè al davant hi tenim la necessitat de viure, la necessitat urgent de refer tot allò que aquells lliberticides desferen i destrüïren.

Cal pensar en el demà; i pensar-hi disposats a què els jorns malastrucs que hem patit no tinguin una segona edició. Cal pensar en el demà, però cal pensar-hi disposats a tot, àdhuc al sacrifici de la vida, per tal que la dictadura, la dictadura!, entengui's bé!, no rebroti. Encara n'hi ha brots, massa brots! El deure col·lectiu és podar-los ben arran, i mirar que no donin fruits i arrencar-ne la collita.

Que el pretèrit, si no altra cosa, tingui almenys la virtut de servir-nos de vacuna immunitzadora i preventiva contra possibles invasions de la mateixa epidèmia.

ANGEL PESTAÑA

INTENCIONS

UNA LLIÇÓ QUE CAL APROFITAR

Tots sabem com han estat rebuts a Galícia els ex-dictadors: a xiulets, a garrotades, a cops de pedra. Tots sabeu com n'han hagut d'eixir: fugint, amb la cua entre cames i les orelles caigudes. I que consti que no creiem reprovable, en parlar de certa mena de gent, senyalar les seves orelles: les tenen llargues, són el distintiu més característic de la seva personalitat.

Tots us haureu alegrat de com han estat rebuts, de com han hagut de fugir. Tots haureu celebrat aquest gran gest, aquest noble gest de ciutadania que el poble gallec ha donat a Espanya. Un gest que és una lliçó, una lliçó justa i merescuda que cal aprofitar, que cal no oblidar.

Considerat superficialment l'espectacle que donen aquests pobres diables de Calvo Sotelo, Gudálhorce i Primo de Rivera (S. A.), fa riure. Han estat, en col·laboració amb el doctor Albiñana, el número còmic d'aquest estiu. Però quan fineix la rialla que desperta la seva desgraciada actuació, us queda als llavis un regust d'amargor. I és que, en el fons, tota aquesta moixiganga, tota aquesta pallassada, no és tan còmica com sembla.

Cantar les excel·lències i les virtuts de la dictadura—d'una dictadura que ha sumit el país en el descrèdit i la ruïna, que ha estat la befa i l'escarni de totes les nacions civilitzades, d'una dictadura que ha estat l'enemiga de la intel·ligència. Que ha enlairat als més alts càrrecs els homes més ineptes—

no és altra cosa que un cas de barra i de cinisme. O d'inconsciència.

La cosa més discreta que podien fer aquests prohoms de la dictadura, que Espanya ha aguantat amb massa paciència, era callar i fer-se oblidar. Ja que havien sortit indemnes de la grotesca tragèdia de la dictadura.

La política de la dictadura, per tant, la política de Calvo Sotelo i els seus, significa la venalitat, l'arbitrarietat, l'odi a la intel·ligència. No creiem aquest el moment més indicat, més oportú, per a una política d'aquestes característiques. El poble es desperta i no està per músiques.

Però es veu que la dictadura no s'ha acabat del tot, es veu que encara remena la cua. Ho prova la lenitat, la feblesa, la benvolença—digueu-li com vulgueu—que hom té amb la gent de dreta, l'absurda i desgraciada actuació de la qual serveix per a pertorbar la vida del país, per a excitar a la represàlia, per a despertar un sentiment de justa indignació.

Caldría un xic de reflexió i de seny per a evitar aquesta política contraproduent. No s'explica aquesta lenitat que pot dur a fatals conseqüències. L'abús de l'arbitrarietat, la barra i el cinisme, tenen, mantes vegades—com ara, a Buenos Aires—finals sorprenents.

A més, la llei s'ha d'aplicar amb un alt esperit de justícia, ha d'ésser igual per a tots. Si als homes d'esquerra no se'ls permet la crítica de la dictadura—que ha deshonrat i desacreditat Espanya—, tampoc no s'han de permetre els insults, les injúries i les bajanades dels homes de la dictadura, tampoc no s'han de permetre propagandes com la de la U. M. N., que deixen rastres de sang per allà on passen els seus dirigents. ¿Qui és que promou l'escàndol, el desordre? ¿El poble? No: els cabdills de la U. M. N., que amb la seva sola presència—i més amb la seva actuació—exciten el descontent i el disgust del poble.

¿Com és, doncs, que a Galícia, segons llegim a la Premsa, la força pública s'ha girat contra el poble en comptes d'exigir un xic de seny i respecte a la partida de Calvo Sotelo? Es que el poble no és digne de respecte? ¿Es que tan sols ho són els ex-dictadors, els amics de l'atropell, de l'arbitrarietat, de l'insult, dels negocis bruts, del "mando y quiero"? Es que el ciutadà s'ha de veure sempre vexat i escarnit i trepitjat? Es que no val més el títol de ciutadà que el de dictador o amic de la dictadura? Es que no és més digne, més noble i més honorat?

Si ens haguessin de creure els ex-dictadors—que no ens creuran, però pitjor per ells—, els aconsellariem que no desaprofitessin la lliçó, que tinguessin un xic més de seny i se'n tornessin al llit, que això és la lluna. Però una lluna que, per ells, senyala tempesta.

Lluís CAPDEVILA

L'Irigoyen, el dictador argentí

M'en vaig perquè... em treuen...

L'afer del Centre de Dependents

ARA MÉS QUE MAI!

Un diari del vespre ens ha assabentat que, a no tardar, serà publicada una Reial ordre dissolvent l'actual "Centro de Dependientes" i que, pel governador de Barcelona, es convocarà una Assembla de socis del "Centre Autonomista" per tal que, per ells sols, sense intrusions alienes, es doni estat legal a aquella entitat, que, des de 1926, està en mans profanes, sigui nomenada la Junta convenient i es retorni la tan somniada legalitat al Casal de la dependència catalana.

Ha calgut la unió de què parlàvem fa dues setmanes perquè el govern del general Berenguer es donés compte que la qüestió del Centre era quelcom més que una pretensió d'un grup més o menys important de ciutadans de Catalunya. Se n'havia fet qüestió d'honor propi, i ja és sabut que quan es defensa l'honor, oi més si va acompanyat de la legalitat i justícia, no es deixa refredar ni un moment la campanya.

Cal ara, més que mai, iniciar el front únic. L'afer del "Centre Autonomista de Dependents" ha arribat al seu moment més interessant. No n'hi ha prou que un diari hagi publicat una notícia sensacional i ens posi la mel a la boca. Insistim, repetim les nostres raons, demanem a crits aquesta Reial ordre que ha d'ésser la coloma de la pau entre la dependència catalana. I, quan s'hagi publicat —sobretot que no tardí!—, apressem-nos a assistir a l'Assemblea com a socis del "Centre", elegim la nova Junta i passem bugada. Temem que, si la neteja tarda, no hi haurà prou fregalls i salfumant per a treure la sutzura del nostre Casal, orgull de la terra i recer de la joventut que ostenta el sagrat lema de: "Per Catalunya i Per a Catalunya".

DOMÈNEC DIUMENGE

Pels impacients

Ens fem força càrrec de la raó de l'adagi aquell que diu "qui espera, desespera", tant en català com en castellà.

Però també ens hem de fer el càrrec de les disculpes, atenuants, palliatius, i explicacions que tenen les raons de què, malgrat el desesper, hi ha que seguir esperant, esperant sempre, sobretot en un país com el nostre d'un deute tan elevat i que ningú més que nosaltres, els que desesperem, venim obligats a procurar que minvi.

Que quina mena de raó és la que aparella el deute públic amb l'esperar? Molt senzilla.

Tot sovint haureu llegit als diaris que han estat cursats al ministre tal, o al ministre qual, o al govern en pes pel cap del govern, telegrames, súplices, instàncies, lletres, postals, etc., etc.

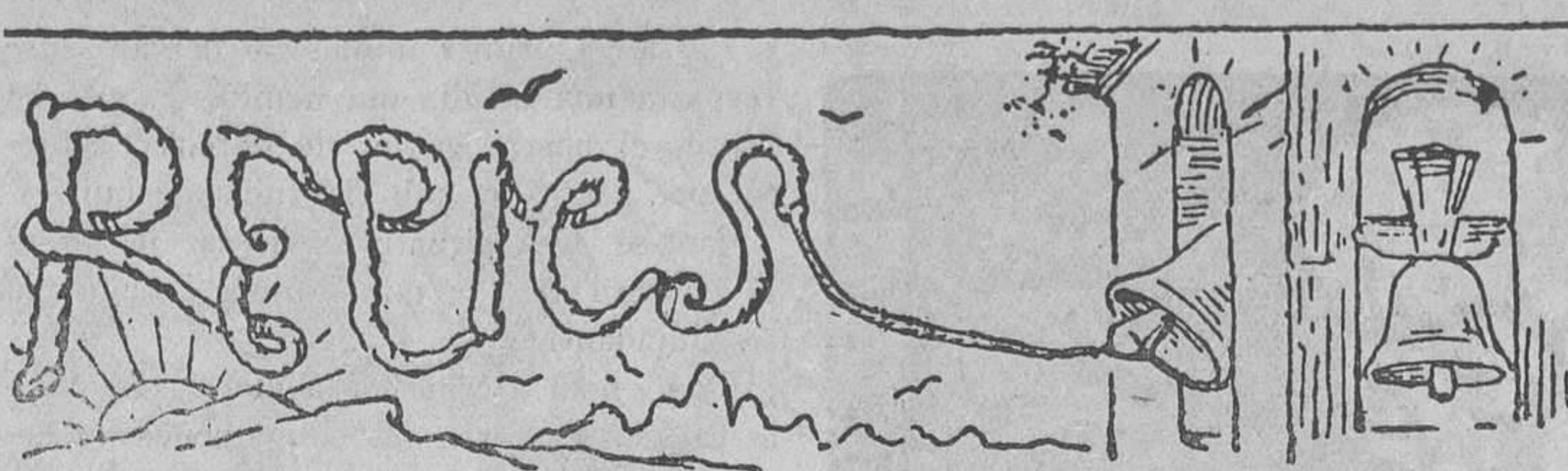
I doncs? Heu-vos ací explicada la raó. Mentre hi hagin motius per a demanar, i si no n'hi haguessin, s'harien d'inventar, és precís, imprescindible, com a tota fórmula de bon governant i estadista, que lo que es demana no es concedeixi, i si s'arriba a concedir, per motius de prudència o d'estabilització, sia concedit el més tard possible i amb comptagotes.

Clar que el motiu no és pas, que dignésim, just ni de consciència, però, i l'ingrés que representa la demanadissa pel ram de Comunicacions, no hi ha que tenir-lo en compte?

Igual que amb la justícia, o el que anomenem justícia a Espanya. Si en un país com el nostre, fos expeditiva, ràpida, sense burocratismes ni expedienteigs i embolics de tràmits, hi sortiríem guanyadors?... I ca! La qüestió és gastar força paperam, segells, timbres, etc., i si suprimíssim d'arrel aquest ingrés, com restaria el deute? Més amunt. I com més amunt el deute, més avall la pesseta. Això no té volta de fulla.

Resultat, doncs; que tots els que demanem favors, justícia, perdó, amnisties, autoritzacions, resolucions ràpides, etc., ens hem de fer el càrrec que és precís, és necessari, que ens ho han de fer gruar i forces vegades, car així, l'impost indirecte que representa el curs de les nostres demandes farà el miracle d'una prompta anivellació del pressupost.

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

EL MITING DE DEMA

Al Palau de Belles Arts, cedit per l'Ajuntament, tindrà lloc, demà, l'anunciat miting per a protestar dels empresonaments governatius i de petició d'amnistia.

Com a catalans, com a republicans, com a amants de la llibertat i la justícia, aneu-hi. No hi manqueu!

DEVIA ESSER DE LA DICTADURA

L'alcalde de Venta de Baños agredí a mossegades un regidor.

Són maneres de barallar-se, aquestes de les mossegades, que no havíem vist mai en un alcalde.

Segurament l'agredit deu haver-se fet posar el "suero" antiràbic.

TEMPS NOUS

A Palma de Mallorca ha aparegut un periòdic republicà, "Ciudadania".

Feia quinze anys que no es publicava cap periòdic d'aquest to.

Els temps canvien!

UN EXIT

A Valladolid ha tingut molt èxit el doctor Albiñana.

En vista d'això, hom diu que el volen contractar a Olympia.

ELLS DIUEN...

Segons el butlletí del "Centro de Dependientes", cada dia són tramesos al Govern telegrames dient que estem contents de la seva actuació i dirigents.

S'han descuidat de posar una negació entre les paraules "que" i "estem". Quina llàstima, aquests errors!

NO HO ENTENEM

Un discurs del Ministre d'Hisenda, al Banc d'Espanya, ha estat molt ben acollit.

Segons el President del Consell, el Govern té estabilitat.

Però la lliura, aquell dia, no va moure's de 46,08 pessetes.

Qüestions de modes

Quasi tots els polítics i homes de lletres de tot Espanya han fet, aquests darrers dies, manifestacions partidàries per nodrir una república; però per no perdre el costum, els nostres polítics es preocupen seriósament per un assumpte mancat de tota emoció purament idealista, ja que costa molt poc endevinar que si la projectada república cau en mans d'aquests senyors, ens l'endossaran abillada amb mirinyac, amb cotilla plena de ferros i ploms a les faldilles, això és, mancada de tota estètica; i això, amics, fóra deplorable per dos conceptes: per llurs admiradors i per la república mateixa.

Avui el gust exquisit domina la majoria dels paladars, i una dona, per xamosa que sigui, fa molt més goig abillada gentilment, que no pas d'una faisó barroera, i com que s'ha dit i repetit que ací no hi ha republicans, cal que la xamosa pubilla que reguli les lleis sigui un xic vistosa per captivar els escèptics; i, francament, vestida a l'antiga, tal com la defensava el "Xic de les Barraquetes", no guanyaria cap concurs de bellesa, però sí de vellesa.

Nosaltres, si no fos demanar massa, vol-

dríem una república amb els cabells tallats, amb la faldilla fins a sobre genoll, i, sobretot, ben primeta de roba, que, mirada exteriorment, hom pugui entrellucar tota la divinitat efectiva del seu cos pur i excel·lent com una deessa.

La voldríem força segle vint, que fes goig de debò, que el jovent anés adalerat darrera d'ella, cercant son esguard per gaudir de la moixaina més suau que mai cap home hagi gaudit.

La voldríem... la voldríem que fos quelcom nou, quelcom nostre, caldria que els millors modistes de casa es dediquessin a confeccionar-li un vestit ben gentil; i, si això no fos possible, no aneu pas a París a buscar-li el model; no aneu tampoc als Estats Units, car no és tot u vestir un home que vestir una república.

Nosaltres no volem aconsellar a ningú, però creiem sincerament que amb un bon "pany" de Sabadell, unes quantes randes i calats de Suïssa o, què carai!, encara que fossin de Rússia, podríem fer-li un vestit que, en veure-la, quedaria "castigat" el jove més desenganyat que corri per aquests mons del diable.

O, si no, ja ho sentirem a dir.

JOSEP CERVELLÓ

Per la tarja de convit tramesa pel Centre Republicà Radical Tarragoní, per a festejar l'ampliació del seu local. Els desitgem força fe en l'ideal.

TAL FARÀS, TAL TROBARÀS

Precipitadament, en forma vergonyant, els pupins han hagut de dar per acabada la seva campanya electoral per Galícia.

Civilitment, virilment, tota Galícia s'ha alçat com un sol home contra la povocació dels exdictadors.

Recordem també, ara, el seu pas per Catalunya. Ací els van rebre en silenci: era el testimoni més eloqüent del menyspreu general.

CIVILITZATS, TANMATEIXI...

A Màlaga, en una festa de les anomenades de "toreo cómico", vint-i-cinc selvatges van cosir materialment el "toro" a gamivetes. El públic protestà iradament.

I nosaltres ens sumem a la potesta dels malaguenyens.

Però quant més no lamentem que festes així, més o menys selvatges, tinguin lloc també en pobles catalans.

Ara, per exemple, en l'actual tongada de festes majors, hem vist alguns programes que, si bé mancaven de tot al·licient d'art o intel·lectual, comptaven amb el seu número de "Festa Nacional" o de "Toreo Cómico".

La tasca de catalanitzar els catalans no és pas gens fàcil.

Espurnes de la setmana

Sembla que ens treuen la censura. Però també sembla que ho fan per a millor dur-nos a la presó.

No hi ha censura, per hi haurà censor.

Els Fiscals tindran qui els orienti per a perseguir millor els periodistes.

La llibertat que fugí del país el 13 de setembre de 1923, per ara, no tornarà.

Diuen que la U. M. N. presenta els següents candidats per Catalunya: Baró de Viver, per Vilademuls. Juli Fournier, per Torroella de Montgrí. Comte de Montseny, per Arenys de Mar. Comte de Figols, per Berga. Francisco Torras, per Granollers.

Recomanem als catalanistes la lectura del viatget a Galícia. Es molt instructiva.

Tingueu un piadós record per aquells personatges que es creien senyors de la Ciutat: els Ponsà, Navarro Perarnau, Del Río, etcètera...

Qui se'n recorda, ara, d'ells? Pobrets!

Cada dia hi ha menys entitats de la U. P. Totes es liquiden per defunció.

"Solidaridad Obrera" deuria publicar la llista dels reclusos socials i el temps que fa que són a presó o a la presó, i la causa o motiu perquè hi són. Cal orientar l'opinió, que, d'aquesta manera, sabrà perfectament el perquè encara manca una amnistia necessària i urgent.

No voldríem equivocar-nos, però creiem que cal estar previnguts per a qualsevol situació de força.

¿Per què diuen "dictador" a un polític com l'Irigoyen, que va arribar a la Presidència de la República per una elecció apassionada i responent a l'ambient de simpatia de tot el país, com els mateixos adversaris reconeixen, pel polític auster i ferm?

Dictador és el general Uriburu, que, profitant-se d'un lloc en l'Exèrcit i servint-se d'unes armes que la Nació li donà en dipòsit en cas de guerra, assalta el poder i el sotstreu de la voluntat nacional.

A França els republicans socialistes, els radicals i radicals-socialistes, els socialistes de la S. F. I. O., no tingueren necessitat d'un cop d'Estat per a treure Millerand de la Presidència de la República; negant-li la col·laboració política, en tingueren ben bé prou.

Aquest és el camí, en una democràcia.

Ens fan mala espina aquests alliberadors de països sudamericans que, quan arriben al poder, el primer que fan és suspendre les garanties constitucionals i arrancar del país la llibertat individual.

Hem patit set anys una dictadura digna d'un poble d'analfabets.

¿Que no ens donem compte que ja no és possible, això?

La lluita encara és dura, amics.

Col·laboradors de la Dictadura:
Baró de Viver,
Comte de Montseny,
Comte de Figols,
Milans del Bosch,
Baró de Grifó,
Comte de Caralt.

Nota del dia

—Ni amb ulleres; no trobo l'home que fa falta

¿Es pot saber per què encara no s'ha donat al país una llista de les despeses de l'Exposició de Barcelona? Barcelona té dret a saber què s'ha fet amb els cabals destinats a propaganda.

Es un afer que no podem deixar de mà.

✽

Català: cada cop que se t'acosti un home i et digui que és "apolític", corda't!
Ja sabem el que costen els administratius!

✽

Català: ¿Ja has pensat en el teu deure, en aquesta hora? Ja t'has preguntat a tu mateix: "—Si tornés la Dictadura!"

✽

Com és possible que encara hi hagi polítics catalans que vulguin col·laborar, en nom de l'ordre, a ajudar a aquells que l'onze de setembre de 1923 deixaren els voltants del monument a Rafael de Casanova com uns encants?

✽

La lectura dels diaris del setembre de 1923 són ben edificants.
Llegiu-los!

PUIGREIG

Va transcorrent l'estiu, tan sec com tots els anteriors, i el nostre poble es troba en un estat deplorable per qüestió de les aigües.

Encara que s'han esmerçat uns quants milers de pessetes per una conducció d'aigua, tenim tan sols la més necessària per a rentar-nos la cara. L'un any rera l'altre, ens diuen que es faran uns grans dipòsits, per l'aigua que ha de venir del riu i, no obstant, ja tornem a sentir, com cada any, les exclamacions de les dones, per haver d'anar al riu a rentar la roba.

Desitjaríem que l'Ajuntament s'imposés d'una vegada la tasca d'acabar amb aquesta carrincloneria de l'aigua.

No tothom pot tenir aigua a casa en aquest país.

Es que no veuen, aquests senyors, que quan una dona s'ha passat nou o deu hores dintre una quadra putrefacta, ha d'acabar-se de rebentar per la llimpiesa de la roba?

Ara és hora, senyors regidors que us titlleu de catalanistes (avui, fins els secretaris ho són), de demostrar-nos que sabeu escoltar la veu del poble, i de no pensar tant en banquetes com els vostres antecessors.

Ens han dit que ja s'ha parlat d'aquest assumpte; però ja fa anys que se'n parla!

ATZAVARA

BLANES

El nostre jove batlle, posseït d'una extremada intel·ligència "oradoritorial" (per no dir xerraire), i ignorant la significació que representa el càrrec d'ésser batlle, i censor a la vegada de la Premsa d'un poble, confia als seus "companys de redacció de la sacristia" l'ús del llapis vermell, i ells, fent tertúlia de perseverança, destrocant tots aquells articles, que, avui els més, serveixen per a enfortir els esperits en pro de la llibertat.

Cada vegada que llegeixen articles que la Premsa d'esquerra local envia a la censura, es coneix tindran els ulls eclipsats, i en lloc de veure-ho blanc, ho veuen negre. Segons ells, diuen que fan bé al poble o, del contrari, a Blanes hi entraria a passos agegantats el terror del comunisme. Que no confonguin aquests senyors de la crosta, la República amb el temps del comunisme inquisitorial d'"antaño". Avui lo que volem, és que la nostra terra, bruta i ennegrida per les seves trepitjades, sigui neta i pròspera, com és la República que la major part dels blanerens desitgem de cor.

S. MOTLLÓ

SALLENT

En una carta publicada recentment a "La Campana" és atacat el Centre Republicà sallentí, i se l'alludeix molt directament.

Passat el primer impuls de deixar sense resposta una insidia tan manifesta, ens ha reprès el nostre instint de defensa, sobretot per a acabar amb els fums de qui, escudant-se amb signatures falses, ja no és la primera vegada que infama i calumnia els ciutadans.

Quan hom escriu per a atacar, es dona la cara, i s'esperen les conseqüències. Que es tregui la careta, aquest senyor, i veurà com estem disposats a rebatre documentalment i contundentment tot el que s'ha permès dir.

Bé, a qui per a atacar-nos ha adoptat un pseudònim que sembla un cognom, hem de dir-li que, en més de trenta anys de vida de lluita que porta el Centre Republicà de Sallent, mai el seu prestigi no ha estat tacat, ni s'ha esmorteït l'encesa dels seus anhels de llibertat i de justícia i no ha d'ésser ell qui ha de restar força a ço que sostenim.

Ni nosaltres hem estat en intel·ligència amb senyors pupins, per més senyors morals que siguin, ni poden existir proves de que s'hagi establert relació amb republicans catòlics, que, d'existir, ni sabem on són ni volem saber-ho.

Quant al "Pollastre Cantador", no podem entendre a qui pugui referir-se, però, si ell fos el mestre director de l'Orfeó Sallentí, en ús del nostre dret de ciutadania, hem de dir que, en el terreny particular hem d'acatar amb el més gran respecte aquest home il·lustre i abnegat—sense sobrar-hi ni una lletra—que ha fet a Sallent un bé que no ha superat ningú.

JOAN LLADÓ

RIPOLL

Des de les columnes d'un setmanari republicà, un senyor que durant la dictadura havia figurat a les llistes del P. U. P. i formava part de la seva junta directiva a Campdevàrol, retreu que els republicans d'ací no coneixem aquell setmanari, perquè

sols llegim Premsa catòlica. En honor a la veritat hem de dir que si bé sempre existeixen republicans d'estar per casa, aquests, sortosament, són els menys, com a tot arreu.

Ripoll és francament republicà, com avui ho és tota la península. I si aquest senyor oportunista que hem esmentat creu el contrari, menys encara haurem de creure del seu esperit republicà, quan anteriorment havia figurat en els rengles de les organitzacions dictatorials.

RAMON CLOS

R. C. (Ripoll). — Era massa llarga. Escriptura, la publiquem.

J. L. (Sallent). — Us diem igual.

J. V. (Puigreig). — Avirà la vostra carta.

J. B. P. (Pineda). — Ha passat l'oportunitat.

Llibres que recomanem als nostres amics els obrers

GIRONA, de Pérez Galdós. Traducció catalana de J. Burgas.

VENUS I ELS BARBARS, de Lluís Capdevila.

BABBIT de Sinclair Lewis.

DEMIAN, de Herrmann Hesse

LA RELIQUIA, d'Eça de Queiroz.

IMAN, de Ramon J. Sender.

CONTRACTE SOCIAL, de J. J. Rousseau. Traducció de Ramon Vinyes.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

Imp. "La Campana", Om, 8, Barcelona

—Escolteu, minyons, ja es pot escombrar?

—Aviat, mestressa; aviai escombrarem tots.